

I

L'última història

Primer ve el conte, i em deixaràs que te l'expliqui, encara que no recordi gaire com comença. El noi, el del conte, s'havia casat amb una fada de la muntanya. Ell es deia Amar i a la fada crec que se li ha de dir així, la Fada.

S'havien conegut en una ciutat. La Fada era la menuda de moltes germanes filles d'un geni i l'Amar, després de casar-s'hi, se la va emportar a casa i va marxar, i a partir d'aquí ja pots fer-me les preguntes que vulguis, ho recordo tot. Va marxar a vendre el que venia a les viles de per allà, tot sol. Pensava en el fill que un dia faria a la Fada, perquè no es quedessin sense futur, amb els anys, saps? No com jo, que només vaig ser parit per una vida com la meva, ja ho veus, sense res ni ningú.

La Fada, sola a casa, per no avorrir-se va posar-se a escorcollar els baguls i els armaris plens de roba

que havien estat de la mare o de l'àvia de l'Amar. I allà va trobar una capa de plomes lluentas com el sol quan es pon, saps? Era una capa màgica, la Fada ho va saber de seguida. Va pujar al terrat, es va posar la capa i va començar a volar per damunt de la casa perquè era el que feia la capa, volar amb qui la portés. La gent del carrer l'assenyalava amb el dit i cridava i renegava i resava, i ella va dir-los, des d'allà al mig de l'aire: "Quan el meu marit haurà tornat no deixeu de dir-li *Si ets enamorat ben enamorat trobaràs la teva dona al puig Waq Waq!*" I de seguida ja no hi va ser, volant volant havia desaparegut.

L'Amar quan va haver tornat es va desesperar de saber que la Fada havia fugit, però de seguida se'n va anar a la recerca del puig Waq Waq. A cada poblet on passava, o cada vegada que trobava algú pel camí, preguntava on era el puig Waq Waq. I la gent li responia: "Seu amb nosaltres, menjaràs una galeta i beuràs te, però no sabem on és el puig que dius."

Ja feia molts dies que anava món amunt i món avall, la barba li havia crescut i feia pudor com jo en aquells temps que t'explicaré quan hagi acabat el conte, quan érem per la muntanya amb els francesos que ens vigilaven amb els fusells sempre a punt, i nosaltres com un ramat de xais. I vet aquí que un

dia va topar amb tres gegants que es barallaven: tots tres volien el cofre que havien robat a un bruixot després de penjar-lo pels peus o matar-lo cosint-li la llengua i els collons amb fil elèctric... en fi, amb fil elèctric no, que no en devien tenir en aquells temps.

Resulta que en el cofre hi havia un bastó que podia castigar qui fos només de dir-li *Au, bastó, ves per feina!* i un turbant que si te'l posaves ningú et podia veure perquè ja eres invisible. L'Amar va proposar als tres gegants que fessin una cursa, el primer que arribaria a no sé quin lloc, allà molt lluny, s'emportaria el cofre... I ell, quan ja feien tremolar tota la muntanya i esbufegaven com el tro de tant córrer, va agafar el bastó, es va posar el turbant al cap i tururut, es va esfumar.

El puig Waq Waq, l'Amar el va trobar uns dies més tard, i també el palau del seu sogre. Li feia por topar-se'l perquè als genis no els agrada gens que entrin mortals a la seva família, ni tenir nets d'hommes com tu i jo. Amb el turbant posat va cercar la Fada per totes les cambres, però la va trobar a l'estable més brut del palau, vestida amb parracs i amb la cara negra de porquícies. A l'estable, que sempre estava a les fosques, hi havien tancat una cabra, no sé per quin pecat, a qui no donaven farratge, i es

cruspia la cendra i el carbó del foc. Per això la llet que donava era negrosa, i la Fada se l'havia de beure.

L'Amar estava a punt de fer-se visible quan va entrar una de les germanes de la seva dona, que també era una fada, portant les deixalles de l'àpat que acabaven de fer al palau. Es burlava d'ella fent pets i l'Amar, invisible amb el turbant, va murmurar *Au, bastó, ves per feina!* i en un no res la germana va quedar blava de cops... El geni, que havia sentit els crits, va entrar a veure què passava, remaleint la filla petita per si havia fet mal a l'altra, que li era dolça al mirar. El bastó, ja pots pensar, hi va tornar, i pare i filla gran van sortir plorant i xisclant que un dimoni volia matar-los.

L'Amar i la Fada van escapar-se del palau no sé ben bé com, però en una rondalla quan algú vol fugir sempre ho aconsegueix, ho has notat? I quan ja eren una mica lluny la Fada va transformar el seu marit en un hort ple de fruites, i ella en hortolà. Arribaven els germans, els fills del geni, a cavall, i a la Fada tan canviada li van demanar si no havia vist passar els fugitius. “No, senyors, no he vist res ni ningú, massa feina tinc amb els melons i les síndries”, i ells se'n van tornar al palau amb la saliva que se'ls tornava amarga. El pare els va bufetejar, “Sou més imbècils que els arbres morts, eren ells

dos i no ho heu sabut veure, torneu-hi i porteu-me'ls!". Però la Fada ja s'havia transformat un altre cop, ara era una font, crec, o un riuet, i l'Amar el càntir, alguna cosa així. Els germans arribaven però no volien beure i per no perdre la fúria mastegaven la seva saliva, que era amarga com una galeta d'haixix, i gairebé van rebentar els cavalls. "Però si un ca acabat de néixer, i un poll també, veuen més coses que vosaltres quan miren el món...", i el geni va sortir en persona a cercar la seva filla.

Ella ja s'ho pensava, que els vindria al darrere, i sabia que no se'l podia enganyar amb trampes per fer bonic, i ja era magraner i l'Amar magrana. El geni, amb el seu cavall que saltava muntanyes, tan bon punt va veure l'arbre es va transformar en sabre per tallar la magrana, però l'arbre ja no era arbre, era ocell... No sé per què ocell, el sabre bé podia obrir-li el coll, llavors potser era un altre animal més difícil de matar però és igual, perquè de seguida es va fer peix dins el riu i el pare per agafar-lo era un ham amb un cuc d'aquells vermells. Només a l'últim moment el peix va saber veure el parany i es va canviar en formiga, però el pare també es transformava, ara en gall, esclar, que mengen formigues. I aquí ja va estar quan de formiga la Fada va fer-se guilla i d'un mossec va arrencar el cap

del gall. Vol dir això que el geni havia perdut, i era mort.

La Fada tornada fada i dona i l'Amar home de nou van fer cap a casa seva amb el cavall del pare, que s'empassava els camins com tu t'empasses un glop d'aigua. Compta dues hores si vols, però ja hi eren, a la ciutat, per fer els fills que volien.

Aquest és el darrer conte de l'Aït, has vist que no l'he oblidat, com si l'expliqués cada dia. Fa temps que ni els fills del meu nebot no se'n recorden, tant que els agradava i la por que tenien, sobretot quan la Fada era peix i el pare la volia agafar amb l'ham.

L'Aït en sabia molt més que jo, no era cap ruc. Va ser l'última història que ens va explicar, perquè després ningú en volia sentir i ell ja no tenia forces per posar-s'hi... Era xerraire que no l'hauries aturat, tan jovenet, duia el sol clavat a la cara, sempre content. L'hi perdonaves tot, encara que t'estigués rebentant el cap amb bestieses del seu país, que era cap a l'est, perquè no era pas àrab, ell, però feia la guerra amb nosaltres, i si m'has trobat i vols que t'ho expliqui tot, per força sentiràs com va acabar, l'Aït, allà amb nosaltres, quan tots vam morir, i jo també, encara que a mi m'hagi tocat el càstig de fer veure que soc viu.